

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж2 526/25
12.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Маје Чогурић, председника већа, Миленије Петричевић и Марине Бркић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Грубач, адвокат из Београда, Цара Уроша 17, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из Београда, Булевар Арсенија Чарнојевића 65, ради уређења начина одржавања личних односа, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П2 1532/23 од 15.5.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П2 1532/23 од 15.5.2025. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да се уреди начин одржавања личних односа са малолетном унуком ВВ из ..., тако што би тужилац виђао малолетну ВВ сваког другог викенда и то недељом, уз присуство законске заступнице детета, мајке ББ, у трајању од 16,00 до 18,00 часова, на јавним местима као што су играонице, паркови и слично, као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 245.250,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Тужена је одговорила на жалбу тужиоца. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражила.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), у вези члана 202. - 205. Породичног закона – ПЗ, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе, првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, пошто нема недостатака због којих се не би могла испитати. Изрека пресуде је разумљива, не противречи ни сама себи ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а недвосмислено произлазе из изведених доказа и целокупног стања у списима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена ББ била је у емотивној вези са сином тужиоца ГГ у периоду од 2014. године до лета 2015. године, а након прекида емотивне везе рођено је њихово заједничко дете ВВ 13.10.2015. године. Пресудом Вишег суда у Београду констатовано је да је ГГ биолошки отац мал. ВВ, дете је поверено мајци на самостално вршење родитељског права, уређен је начин одржавања личних односа детета са оцем и он је обавезан да доприноси издржавању детета. Због здравствених проблема и покушаја суицида, ГГ је лечен у Клиници "Др Лаза Лазаревић", а након извршеног насиља према тужиоцу, одређена му је мера обавезног лечења у Специјалној затворској болници у Београду, где се налазио на лечењу до новембра 2023. године. Након сазнања за ГГ проблеме са менталним здрављем, тужена је против њега покренула поступак за потпуно лишење родитељског права, у којем поступку је одређена привремена мера којом је ГГ делимично лишен родитељског права у односу на малолетно дете у погледу права на одржавање личних односа, а привременом мером су одређене и мере заштите од насиља у породици, те је забрањено ГГ да ББ и мал. ВВ и да им се приближава на удаљености мањој од 300 м и наложено му је да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство малолетне ВВ и ББ. Према налазима и мишљењима Градског центра за социјални рад, Одељење Нови Београд од 23.4.2024. године, 11.9.2024. године, 18.12.2024. године и изјашњењу водитеља случаја од 7.11.2024. године, досадашњи период одрастања мал. ВВ је био без укључивања оца и његове породице. Пре покретања поступка за утврђење очинства, а ни након окончања поступка, ниједном нису видели мал. ВВ, нити су на било који начин учествовали у њеном одрастању. Малолетна ВВ свој однос са мајком описује као близак, а родитеље мајке као такође емотивно најближе особе, с обзиром на то да активно учествују у њеном одрастању и непосредној бризи. Дете има формиран идентитет, зна своје порекло како по мајчиној тако и по очевој страни, зна име и презиме оца, али не зна где је нити чиме се бави, а с тим у вези не испољава негативне емоције, нити осећање ускраћености, те иако не одбија могућност да у будућности упозна оца и његову породицу, чему се мајка детета не противи, не исказује потребу ни жељу за контактима са оцем и његовом породицом и на аутентичан начин оставља утисак потпуне адаптираности на овакву животну чињеницу где други родитељ и његова породица порекла никада ни на један начин нису учествовали у њеном одрастању. Наведени став детета се може довести у везу са начином на који је организована досадашња брига око детета од стране мајке и њених сродника, где је у потпуности компензован недостатак очеве фигуре у одрастању кроз друге блиске и подржавајуће контакте и односе са ширим породичним окружењем. Иако се пред органом старатељства тужилац изјашњавао да жели да виђа унуку и да са туженом није успео да постигне договор о томе, кроз разговор није био у могућности да објасни због чега је изостао његов увремењен и континуиран интерес у погледу успостављања односа са унуком уназад осам година, због чега није успоставио однос са унуком у периоду од скоро три године када се његов син, а отац мал. ВВ, лечио у специјалној затворској болници, те да предложи на који начин би се одвијао однос са унуком и то превасходно у погледу безбедних и стабилних услова, узимајући у обзир да тужилац није био у могућности да се заштити у односу на сина који је у ситуацијама када није

био на адекватан начин здравствено праћен, био угрожавајући према оцу. Протеком времена тужилац је пропустио значајан временски период у развоју мал. ВВ како би успоставио емотивни однос са унуком, јер се од њеног рођења није ангажовао у циљу успостављања овог односа. На основу напред наведеног, посебно партиципације детета и чињенице о протеклу времена, те да су у узрасту у којем је мал. ВВ дечији идентитет и припадност већ формирана, мишљење органа старатељства је да није у најбољем интересу детета да започне са остваривањем и регулисањем контаката са дедом по оцу, који је њој у потпуности непознат, јер између њих није било контаката. Евентуално одређивање контаката могло би да представља ризик по безбедност, сигурност и стабилност у погледу дечијег развоја, јер постоји могућност да се у ове контакте на неки начин укључи и отац мал. ВВ, односно да у ситуацијама евентуално успостављених контаката, деда неће бити у могућности да на адекватан и потребан начин постави границе према свом сину. Према исказу тужиоца саслушаног у својству парничне странке, у периоду када се мал. ВВ родила није ништа предузимао како би видео унуку, нити се касније интересовао да ли је детету нешто потребно, никада јој ништа није поклатио нити је икада понудио финансијску нити било коју другу врсту помоћи туженој. Према исказу тужене саслушане у својству парничне странке, тужилац се никада није интересовао за унуку, а први пут је контактирао тужену децембра 2022. године и приликом тог разговора није тражио да види унуку нити су о њој разговарали, већ о њеном оцу, будући да је у току био поступак процене замене мере безбедности обавезног психијатријског лечења у здравственој установи мером обавезног психијатријског лечења на слободи.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, да је тужилац у потпуности непознат мал. ВВ јер до сада нису остварили контакт, нити се ангажовао у циљу успостављања емотивног односа са унуком која у време пресуђења има скоро десет година, у ком периоду тужилац није пронашао начин да покаже туженој и детету да има жељу да је виђа, није је контактирао, није се распитивао како је и да ли јој је нешто потребно, те је пропустио значајан временски период у развоју детета, првостепени суд је ценећи најбољи интерес детета и чињеницу да дете не показује очекивања према очевој породици и да је потпуно адаптирана на постојећу ситуацију, а да би евентуално одређивање контаката детета и деде по оцу у овом моменту могло да уведе ризике по безбедност, сигурност и стабилност у погледу дечијег развоја, применом одредби члана 6. и 61. ПЗ, закључио да актуелно није у најбољем интересу малолетног детета да се успоставе и регулишу лични односи тужиоца са мал. унуком.

Правилно је првостепени суд, супротно наводима жалбе, закључио да успостављање и одржавање личних односа тужиоца са мал. унуком, не би било у најбољем интересу детета, којим је суд увек дужан да се руководи у смислу одредбе члана 266. став 1. ПЗ и члана 3. Конвенције о правима детета, будући да мал. ВВ са тужиоцем не повезује посебна блискост. Према члану 61. став 5. ПЗ, дете има право да одржава личне односе и са сродницима и другим лицима са којима га повезује посебна блискост ако ово право није ограничено судском одлуком. Наведеном одредбом конкретизује се право загарантовано чланом 8. Европске конвенције о људским правима на заштиту породичног живота, јер до повреде права на породични живот долази ускраћивањем права да се сродницима који су са дететом развили односе блискости призна право да одржавају личне односе са дететом. За разлику од одржавања личних односа родитеља који не живи са мал. дететом, осим постојања крвног сродства, код одржавања личних односа детета са сродницима, од значаја су и друге околности, као што је психолошка и емотивна везаност ових лица, односно стварно постојање блиских личних веза. Стога је приликом одлучивања о одржавању личних односа са сродницима, од пресудног значаја околност да ли стварно постоје блиске личне везе детета са сродницима, односно да ли би одржавање личних односа

било у најбољем интересу детета. Имајући у виду утврђено чињенично стање и актуелну породичну ситуацију, правилно је првостепени суд закључио да у овом тренутку нису испуњени услови за успостављање и одржавање личних односа између тужиоца и мал. ВВ, јер је правилном оценом изведених доказа, а нарочито налаза и мишљења органа старатељства и изјашњења водитеља случаја, које је правилно затражио у смислу одредбе члана 270. ПЗ, утврђено да дете не исказује потребу ни жељу за контактима са очевом породицом, да је тужилац потпуно непознат мал. ВВ, јер никада нису остварили контакт нити се ангажовао у циљу успостављања односа са унуком, из чега несумњиво произлази да тужилац са мал. унуком није развио однос блискости, а евентуално успостављање контаката у овом тренутку могло би да представља ризик по безбедност, сигурност и стабилност у погледу дечијег развоја, па у оваквој ситуацији одржавање личних односа не би било у најбољем интересу мал. детета, како правилно закључује првостепени суд. Следом наведеног, правилно је првостепени суд одлуку засновао на налазима и мишљењима органа старатељства и изјашњењу водитеља случаја, који су дати на основу обављених разговора са парничним странкама и мал. дететом, прибављених података од органа старатељства Стари град и Специјалне затворске болнице, који су од значаја за функционисање мал. детета, па примедбама изнетим током поступка, на које се водитељ случаја детаљно изјаснио, нити наводима жалбе којима се указује да није разјашњено због чега није у интересу детета да се успоставе контакти са дедом и да су нетачни наводи из налаза органа старатељства да је изостало тужиочево увремењено и континиурано интересовање за унуку, налази нису доведени у сумњу, због чега је правилан закључак суда да су битне чињенице од којих зависи процена најбољег интереса детета довољно разјашњене, те отклоњено извођење доказа саслушањем водитеља случаја. Осим изнетог, наводи о изостанку тужичевог интересовања за унуку, у погледу које околности тужилац пред органом старатељства није могао да објасни узрок, нису у супротности са исказом тужиоца који је тврдио да када се мал. ВВ родила ништа није предузео како би је видео, никада се није распитивао да ли је детету нешто потребно, нити је нудио било коју врсту помоћи туженој, па су неосновани супротни наводи жалбе којима тужилац указује да није могао да оствари контакт са унуком јер се тужена томе противила. Првостепени суд је, супротно наводима жалбе, правилно и свеобухватно ценио животне и породичне прилике странака, узраст и потребе детета, те имао у виду и да мал. ВВ пред органом старатељства није манифестовала потребу ни жељу за остваривањем контаката са члановима очеве породице, при чему од стране органа старатељства није изнета ниједна сумња у погледу аутентичности мишљења детета, па је правилан закључак да у овом тренутку није у интересу мал. ВВ да се успоставе лични односи са тужиоцем јер између њих не постоје блиске личне везе.

Наводи жалбе којима се указује да је тужилац одлучио да се обрати туженој ради успостављања контакта са мал. унуком онда када је увидео да није могуће да његов син и тужена успоставе стабилне односе, нису од утицаја на доношење другачије одлуке, код несумњиво утврђеног да тужилац није емотивно блиска особа детету и да би у актуелној породичној ситуацији уређење контаката могло да уведе ризике по безбедност, сигурност и стабилност у погледу развоја детета, при чему доношење овакве одлуке није сметња да се у будућности успоставе лични односи између тужиоца и унуке евентуално у контролисаним условима, како би дете успоставило комуникацију и постепено развило осећај блискости са дедом, посебно имајући у виду да се пред органом старатељства мал. ВВ изјаснила да не одбија могућност да у будућности упозна оца и његову породицу, чему се мајка детета не противи.

Приликом одлучивања о законитости и правилност првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе, али их није посебно образлагао

применом члана 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије одлуке у овој парници.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 390. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Потврђена је као правилна и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, применом одредбе члана 401. тачка 2. ЗПП, јер је донета не само с обзиром на исход спора, већ по становишту другостепеног суда и разлози правичности, о чему је суд у смислу одредбе члана 207. ПЗ дужан да води рачуна у породичним споровима, оправдавају да трошкове поступка тужилац накнади туженој, а висина трошкова обрачуната је правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Одлуку у ставу другом изреке, Апелациони суд у Београду је донео применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. и 154. ЗПП, имајући у виду да тужилац није успео у поступку по жалби, а састав одговора на жалбу није нужен трошак за одлучивање у жалбеном поступку, па парничним странкама не припадају трошкови другостепеног поступка.

**Председник већа - судија
Маја Чогурић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**